

SÄRAV GALERII | Wagneri legendaarse „Lohengrini“ esietendus vaimustas ooperipublikut: „Kõik see kokku oli suur elamus.“

Neljapäeva õhtul esietendus rahvusoperis Estonia Richard Wagneri legendaarne ooper „Lohengrin“, mille lavastajaks Michiel Dijkema. Romantilist tükki olid tulnud vaatama mitmed ooperisõpradest poliitikud, ärimehed ja kultuuritegelased, kes vaheajal kogunesid muljetama Sinisesse saali vastuvõtule. Rakvere linnapea Triin Varek on nähtust vaimustuses. „Kuigi etendus on pikk, suisa kolm ja pool tundi, möödus aeg kiiresti kuna laval toimuv köitis ja oli rohkelt põnevust. Imeline muusika, näitlejatöö, lavakujundus, kostüümid. Kõik see kokku oli suur elamus,“ kiidab ta. Etendus meeldis ka tema vennatütrele Carolinile, kes oli teinud eeltööd ja teadis loo muinasjutulist tausta. Draamat jagus lavale piisavalt. „Vahepeal tunne, et kas kindlasti ikka ka seekord headus võidab kurjuse. Pinget jagus,“ muljetab Varek.

Rakvere linnapea Triin Varek oli kogu perega ooperit nautima tulnud.

(Rain Jüristo)

Poliitik ja endine laulja Monika Helme on nähtust ja kuuldust topeltvaimustuses: “Olen käinud nüüd viimasel ajal kaks korda Helsingis Kansallisooperas vaatamas Wagneri oopereid ja seetõttu läksin meie Rahvusoperisse suure põnevusega, et kuidas meie väikest saali ja lava arvestades kõik välja kukub. Kõik oli suurepärase ja täiesti maailmatasemel - nii lavastus, lavakujundus kui vokaal.“ Monika kummardab sügavalt kõigi solistide ees, kes nii tagasihoidlikke lavatingimusi arvestades tegid vokaalselt superrollid ja lavastaja ning kunstniku ees, kes suutsid vaatajate ette tuua suurepärase visuaali. „Rahvusoper Estonia loominguuline kollektiiv väärib võimalikult kiiresti ooperiteatri juurdeehitust, et kõike seda, mida nad suudavad teha praegustes tagasihoidlikes tingimustes, saaksid nad teha tänapäevases ja tänapäeva ooperiteatrile omases elementaarses töökeskkonnas. Eilne etendus näitas veel kord, et nii muusikud kui tegelikult terve Eesti kultuur vajab seda,“ on Helme veendunud.

Monika Helme oli nähtust vaimustuses, nimetades seda

ohtuleht.ee

Rahvusoper Estonia
Arvo Volmer
Teater

maailmatasemel produktsiooniks.

(Rain Jüristo)

Lavastaja Michiel Dijkema ütles Estonia pressiteates on Wagneri ooper kui omaette universum, mis publiku täielikult endasse haarab. Ka muusikajuht Arvo Volmer leiab, et Wagneri näol on tegemist fenomeniga, millela üks muusikateater kohe kuidagi ei saa. „Kuna viimasest „Lohengrini“ lavastusest Eestis ja Estonias on varsti möödunud pea 100 aastat, siis on iseenesestmõistetav, et see lavastus pidi just nüüd sündima.“

„Lohengrini“ tegevustik toimub 9. sajandil ja nii lavastaja kui kunstnik Jula Reindell on sellele lähenenud fantaasialennuga.

„Me kasutame müütilisi elemente, kuid suhtume tõsiselt ka ajaloolisesse konteksti ning religioossetesse nüanssidesse,“ kinnitab Dijkema. Kuigi „Lohengrini“ aegruumi olemus erineb meie maailmas kehtivatest reeglitest, on tegevustikku sisse kirjutatud tegelasi käivitav konflikt, mis näitab valguse ja pimeduse vastandumist väga mitmekihilisel ja inimlikul, tänasegi inimese jaoks mõistetaval moel. Äratuntavaid momente leidub lavastuses teisigi, heaks näiteks on lavastuse teises pooles kõlav pulmamarss, mis saadab pruutpaare ka 21. sajandil.

Nõudis erilist ettevalmistust

Ühte peaosalist Ortrudit kehastav metsosopran Helen Lokuta on esietendusele järgnenud hommikul õnnelik ja tänulik: „Nii tore, et inimestele meeldis. Tõesti suured ja pikad ovatsioonid olid. Olen aastaid tagasi Ortrudi rolli laulnud Soomes, aga nüüd uuesti värskena rahvusoperis seda laulda ning töötada koos imelise lavastaja Michiel Dijkemaga oli suurepärane. Iga väiksemgi detail lavastuses olgu väga täpne ja sügav sisemine rollikäsitus – need on märksõnad, mida ta meilt kõigilt eeldas.“

Lokuta sõnul on Wagneri ooperis peaosa laulmine suur väljakutse, mis eeldab nii füüsilist võhma kui vokaalset vastupidavust. Selleks rolliks valmistus metsosopran pool aastat. Lokuta teab oma kogemusest, et vokaaltehniliselt on Wagneri ooperite laulmine kõige keerukam, kuna fraasid on pikad ja stseenides, mida lauldakse, vahelduvad aariad, duetid ja ansamblinumbrid, nii et need on omavahel põimunud ja puhkehetki justkui pole.

„Wagneri ooperid on ka pikimad ja orkestri koosseis on suurem, lauljate partiid on vokaaltehniliselt äärmiselt rasked ja suure hääle diapsooniga kirjutatud. Minu partii Ortrudina nõuab metsosopranilt väga head kõrgregistrit, aga ka tugevat

keskregistrit. Pikad fraasid, mida on vaja välja kanda, samuti saksakeelne tekst, mis nõuab spetsiifilist hääldustehnikat.

Seetõttu on see ka füüsiliselt ja vaimselt pikk pingutus, nii et tuleb treenida vastupidavust,“ räägib ooperilaulja. Seda enam on ta õnnelik, et esietendus õnnestus ning publik võttis hästi vastu: „Ka sõprade poolt on imeline tagasiside. Paljud ütlesid, et see on parim etendus, mis nad üldse on näinud.“

Wagneri „Lohegrin“ etendub sel kevadhooajal veel neli korda, 27. mail ning 2., 4. ja 8. juunil.

(Siim Vahur)